

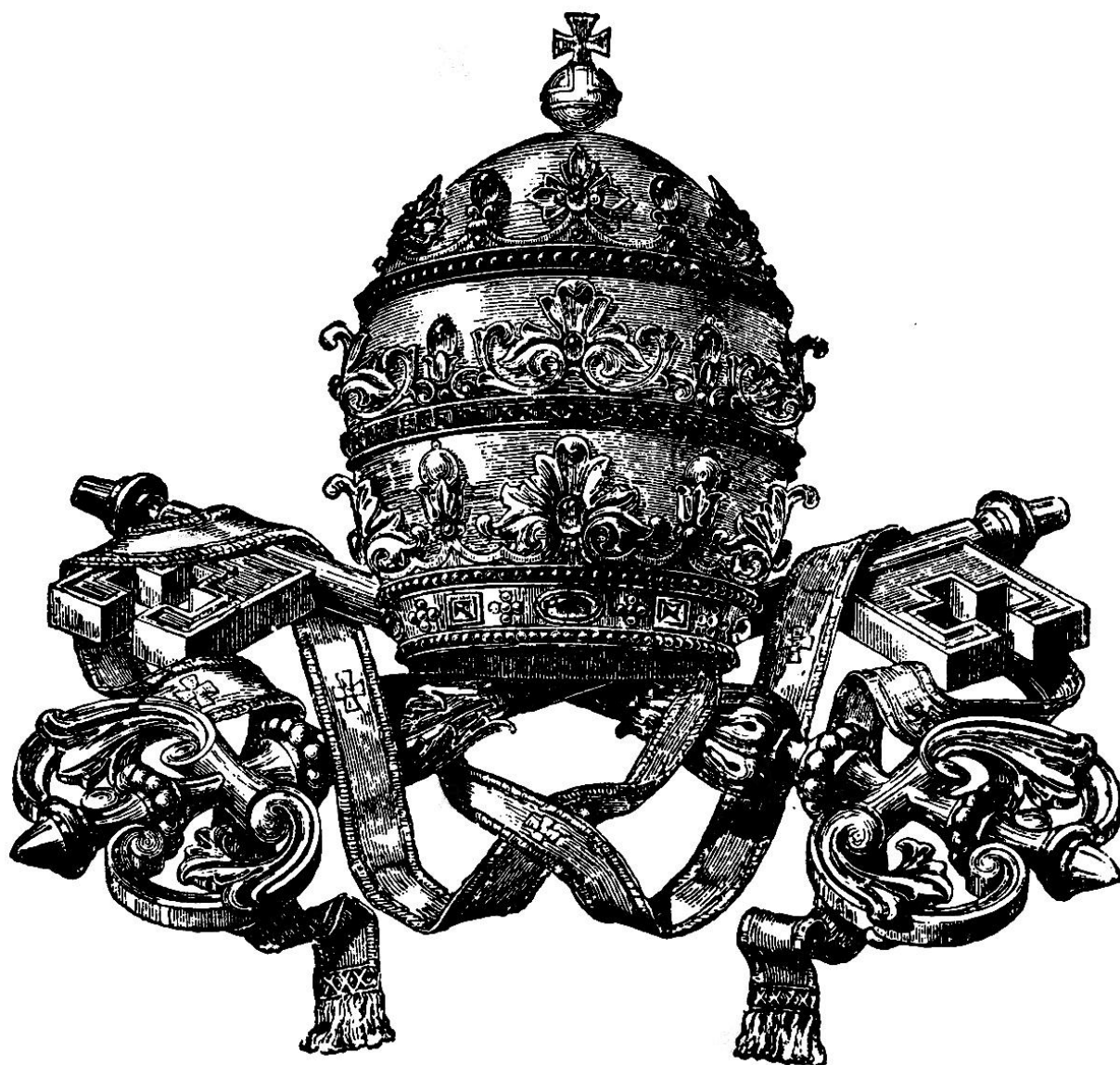
BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

NIEOMYLNÓŚĆ KATOLICKIEGO KOŚCIOŁA

KRAKÓW 2021

www.ultramontes.pl

Nieomyślność katolickiego Kościoła

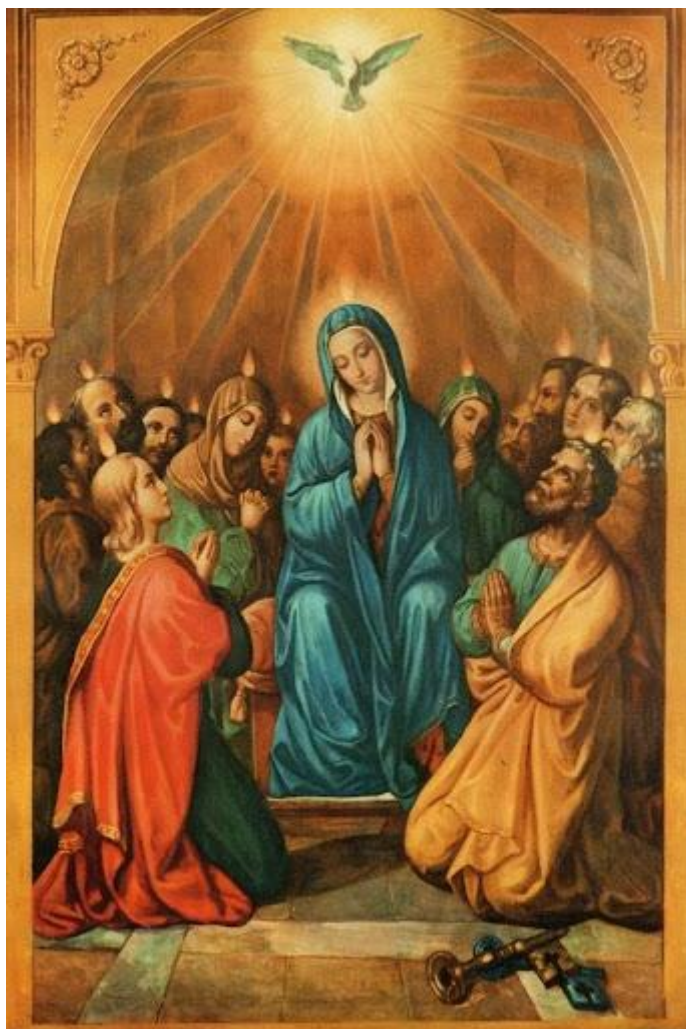
BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

Umiłowani w Chrystusie,

Lekcja czytana na święto Zesłania Ducha Świętego pochodzi z Dziejów Apostolskich i opowiada nam o cudownej przemianie, jakiej Duch Święty dokonał w duszach Apostołów, gdy zstąpił na nich w postaci ognistych języków. W Dziejach Apostolskich czytamy:

"A gdy dopełniały się dni Pięćdziesiątnicy, byli wszyscy razem na tym samym miejscu. I nagle stał się z nieba szum, jakby nadchodzącego wichru gwałtownego, i nappełnił cały dom, w którym siedzieli. I ukazały im się rozdzielone języki jakby z ognia, i usiadł na każdym z nich z osobna. I nappełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym..." (Dzieje Apostolskie 2, 1-4).

Wszechmogący Bóg w swej nieskończonej mądrości tak zarządził, że Apostołowie mieli otrzymać Ducha Świętego w Jerozolimie w tym samym czasie, kiedy Żydzi obchodzili jedno z trzech wielkich świąt Starego Testamentu – Święto Zbiorów (święto zebranego żniwa). Gdy tylko Orędownik, Duch Prawdy spłynął na Apostołów, to odważnie wyszli z miejsca odosobnienia, "aby głosić wszystkim narodom" wszystko to, co Chrystus im nakazał.

W święto Zesłania Ducha Świętego byłoby dla nas rzeczą najważniejszą zastanowić się nad jedynym, prawdziwym Kościołem Jezusa Chrystusa, tym Kościołem, z którym Chrystus obiecał, że będzie po wszystkie dni, aż do skończenia świata, tym Kościołem, który posiada zawsze nieprzemijającą Obecność Ducha Prawdy – tym Kościołem zwanym Kościołem katolickim.

Jakże ważne jest dla nas jasne zrozumienie natury katolickiego Kościoła, szczególnie w naszych czasach, gdy większa część ludzkości "nie znosząc zdrowej nauki, lecz mając uszy chciwe pochlebstwa, gromadzi sobie nauki według własnych pożądliwości i pragnień" (por. 2 Tym. 4, 3). Jakże ważne jest to rozumienie Kościoła w czasach panowania tak wielkiego zamieszania wśród tych, którzy nazywają siebie katolikami. Szczegółowe studium jednej z własności Kościoła katolickiego – jego nieomyślności – może nam bardzo pomóc w rozpoznaniu, gdzie jest dzisiaj katolicki Kościół, a gdzie go nie ma.

Zanim zajmiemy się atrybutem nieomyślności, musimy zrozumieć, czym jest atrybut. Atrybut lub właściwość jest tym, co jest nieodłączne od samej natury rzeczy i wypływa z jej natury. Doskonałym tego przykładem jest woda. Woda ma taką właściwość jak wilgotność. Wilgotność jest wpisana w samą naturę wody; wilgotności nie da się oddzielić od wody. W katolickim Kościele istnieją trzy atrybuty lub właściwości: nieomyślność, niezniszczalność i autorytet. Są one wpisane w samą naturę Kościoła katolickiego i nie mogą być od niego oddzielone.

Atrybut nieomyślności Urzędu Nauczycielskiego Kościoła oznacza jego niezdolność i niemożność popełnienia przez niego błędu, gdy poucza Kościół powszechny w sprawach wiary i moralności. Jak nauczał Sobór Watykański I:

"Następnie wiarą boską i katolicką (fide divina et catholica) należy wierzyć w to wszystko, co jest zawarte w słowie Bożym spisany lub przekazany Tradycją i przez Kościół jest podawane do wierzenia jako przez Boga objawione, czy to w uroczystym orzeczeniu, czy to w zwyczajnym i powszechnym nauczaniu".

Posiadaczami nieomyślności są:

a) Papież (Papież jest nieomyślny, gdy przemawia ex cathedra),

b) cały Episkopat (ogół biskupów jest nieomyślny, gdy zebrani na soborze powszechnym lub rozproszeni po całej ziemi przedkładają jakąś naukę wiary lub moralności jako obowiązującą wszystkich wiernych).

Wielu jest zaznajomionych z pojęciem nieomyślności w papieskich wypowiedziach *ex cathedra*, a także w dekretach soborów ekumenicznych, ale nie są zaznajomieni z koncepcją nieomyślności "zwyczajnego, powszechnego Magisterium Kościoła".

Czym jest zwyczajne, powszechne Magisterium?

Jasną i zwięzłą odpowiedź znajdziemy w książce *The Fundamentals of Catholic Dogma (Podstawy dogmatu katolickiego)*, autorstwa dr. Ludwiga Otta:

"Biskupi wykonują swą nieomylną władzę nauczycielską w sposób zwyczajny, gdy w swoich diecezjach, w jedności moralnej z Papieżem, jednomyślnie ogłaszają tę samą naukę o wierze i moralności. Sobór Watykański wyraźnie oświadczył, że również prawdy Objawienia przedłożone jako takie przez zwyczajny i powszechny Urząd Nauczycielski Kościoła mają być mocno wyznawane «boską i katolicką wiarą» (Denzinger, Enchiridion symbolorum, 1792). Lecz sprawującymi zwyczajny i powszechny Urząd Nauczycielski Kościoła są członkowie całego episkopatu rozproszonego po całej ziemi. Zgodność biskupów w doktrynie można określić na podstawie wydanych przez nich katechizmów, listów pasterskich, zatwierdzonych przez nich modlitewników i uchwał synodów partykularnych. Wystarczy moralna, ogólna zgoda, ale nieodzowna jest przy tym wyraźna lub milcząca zgoda Papieża, jako najwyższej głowy Episkopatu".

Przedmiot nieomylności Kościoła jest dwojaki:

- a) Pierwszorzędnym przedmiotem nieomylności Kościoła są formalnie objawione prawdy nauki chrześcijańskiej dotyczące wiary i moralności.
- b) Wtórny przedmiotem nieomylności Kościoła są prawdy chrześcijańskiej nauki o wierze i moralności, które nie zostały formalnie objawione, ale które pozostają w ścisłym związku z nauką Objawienia.

Do drugorzędnego przedmiotu nieomylności zalicza się:

- 1) wnioski teologiczne;
- 2) fakty dogmatyczne;
- 3) ogólne zasady dyscypliny Kościoła;
- 4) zatwierdzanie zakonów;
- 5) kanonizacja świętych.

Dlaczego właśnie te dziedziny muszą być przedmiotem nieomylności Kościoła?

Doskonale wyjaśnienie można znaleźć w książce *Christ's Church (Kościół Chrystusowy)*, autorstwa monsignora G. Van Noorta, S.T.D.:

"Charyzmat nieomyślności został udzielony Kościołowi, aby mógł pobożnie strzec i z ufnością wyjaśniać depozyt objawienia chrześcijańskiego, a przez to mógł być we wszystkich wiekach nauczycielem chrześcijańskiej prawdy i chrześcijańskiego sposobu życia".

"Z obietnic Chrystusa wynika, że Magisterium, Urząd Nauczycielski Kościoła, został obdarzony nieomyślnością, aby móc należycie wypełniać swoje posłannictwo, to znaczy z pietyzmem strzec, z ufnością wyjaśniać i skutecznie bronić depozytu wiary".

"Bezpieczeństwo depozytu wiary wymaga skutecznego odparcia lub wyeliminowania wszystkich błędów, które mogą mu się przeciwstawiać, choćby tylko pośrednio. Byłoby to po prostu niemożliwe bez nieomyślności w sprawach wymienionych powyżej".

W tym miejscu dobrze by było, abyśmy skupili się na dalszym wyjaśnieniu wtórnego przedmiotu nieomyślności, w dziedzinie ogólnych zasad dyscypliny Kościoła.

Jeszcze raz zacytujmy z pracy *Christ's Church* autorstwa Van Noorta:

"Nieomyślność Kościoła rozciąga się na ogólną dyscyplinę Kościoła. Ta teza jest teologicznie pewna. Przez termin «ogólna dyscyplina Kościoła» rozumie się te przepisy kościelne, które zostały wydane dla Kościoła powszechnego w celu kierowania kultem chrześcijańskim i chrześcijańskim życiem".

"Nakładanie poleceń należy nie bezpośrednio do urzędu nauczycielskiego, lecz do urzędu rządzącego; ustawy dyscyplinarne są przedmiotem nieomyślności tylko pośrednio, tzn. tylko z racji zawartej w nich decyzji doktrynalnej. Kiedy rządzący Kościołem sankcjonują jakieś prawo, wydają w sposób dorozumiany podwójny osąd: 1) «Ta ustawa jest zgodna z nauką Kościoła o wierze i moralności», to znaczy, że nie narzuca niczego, co byłoby sprzeczne ze zdrową wiarą i dobrymi obyczajami. Jest to równoznaczne z dekretem doktrynalnym".

"Dowód: 1. Z celu nieomyślności. Kościół został obdarzony nieomyślnością, aby mógł strzec całej nauki Chrystusa i być dla wszystkich ludzi godnym zaufania nauczycielem chrześcijańskiego sposobu życia. Gdyby jednak Kościół mógł popełnić błąd w zarzucany mu sposób przy ustanawianiu ogólnej dyscypliny, nie byłby już ani wiernym stróżem objawionej nauki, ani godnym zaufania nauczycielem chrześcijańskiego sposobu życia. Nie byłby stróżem objawionej doktryny, ponieważ narzucenie błędnego prawa byłoby w praktyce równoznaczne z błędną definicją doktryny; wszyscy naturalnie doszliby do wniosku, że to, co Kościół nakazał, było zgodne ze zdrową doktryną. Nie byłby on nauczycielem chrześcijańskiego sposobu życia, gdyż przez swoje prawa wprowadzałby zepsucie do praktyki życia religijnego. 2. Z oficjalnego oświadczenia Kościoła, który napiętnował jako «co najmniej błędną» hipotezę, «że Kościół mógłby ustanowić dyscyplinę, która byłaby niebezpieczna, szkodliwa i sprzyjałaby przesądom i materializmowi»".

"Powszechnie znany aksjomat, Lex orandi est lex credendi (Prawo modlitwy jest prawem wiary) jest szczególnym zastosowaniem doktryny o nieomyślności Kościoła w sprawach dyscyplinarnych. Aksjomat ten mówi w efekcie, że formuły modlitwy zatwierdzone do publicznego użytku w Kościele powszechnym nie mogą zawierać błędów przeciwko wierze lub moralności".

Powodem tego obszernego wyjaśnienia kościelnej cechy nieomyślności jest to, że jest to najsilniejszy argument przeciwko kościołowi soborowemu *Vaticanum II*.

Czy mamy przypuszczać, że Duch Święty, Duch Prawdy nagle "zmienił zdanie" i zezwolił na istnienie sprzeczności w sprawach wiary, Mszy i powszechnych praw Kościoła? Czy mamy zakładać, że Chrystus nagle opuścił swój Kościół i pozwolił mu popaść w błąd i herezję?

Jednak to przede wszystkim kwestia nieomyłności dzieli tych, którzy nazywają się tradycyjnymi katolikami. Niektórzy tradycyjni katolicy odrzucają błędy fałszywego ekumenizmu i wolności religijnej *Vaticanum II*, nową protestancką pamiątkę Ostatniej Wieczerzy – *Novus Ordo Missae* – oraz herezje Nowego Kodeksu Prawa Kanonicznego (1983), a mimo to upierają się, że autorzy tych błędów są nadal przedstawicielami Chrystusa tu na ziemi. W rzeczywistości mówią oni, że żywe Magisterium Kościoła zbłądziło i wprowadziło większość katolików w błąd i nadal w błąd wprowadza. Taki wniosek nie jest niczym innym jak zaprzeczeniem nieomyłności Kościoła.

Nie może być żadnych wątpliwości, że kościół soborowy zbłądził. Nie tylko w 1965 roku na zakończenie *Vaticanum II*, ale także przez ostatnie trzydzieści lat w swoim zwyczajnym, powszechnym magisterium. Ujmując jeszcze jaśniej – ten soborowy kościół nie jest Kościołem katolickim!

Jak nauczał papież Leon XIII w *Satis cognitum*:

"Gdyby żywe Magisterium mogło być w jakikolwiek sposób fałszywe – wynikałoby z tego oczywista sprzeczność, bo wtedy Bóg byłby autorem błędu".

A także Sobór Watykański I (1870) w Konstytucji dogmatycznej *Pastor aeternus* potwierdził nauczanie IV Soboru Konstantynopolińskiego:

"A ich prawdy dowiódł bieg dziejów, gdyż w Stolicy Apostolskiej religia katolicka zawsze pozostawała nieskażoną, a jej nauki świętymi".

I jeszcze, w tej samej Konstytucji dogmatycznej:

"Istotnie, to właśnie tę apostolską naukę przyjęli wszyscy Ojcowie, a święci prawowierni Doktorzy czcili i wyznawali. Zdawali sobie bowiem w pełni sprawę, że ta Stolica św. Piotra pozostaje zawsze nieskażona żadnym błędem...".

Ci, którzy nadal "chodzą po omacku" – jedną nogą w ruchu tradycyjnym, a drugą w kościele soborowym – muszą zmierzyć się z rzeczywistością: istnieją dziś dwa różne Kościoły: Kościół katolicki i kościół soborowy. Jest Kościół katolicki, który posiada atrybut nieomylności i jest kościół soborowy, który go nie posiada.

W to święto Pięćdziesiątnicy wzywajmy Ducha Świętego i Jego Daru rozumu, aby nas prowadził w tych czasach przepowiedzianych przez św. Pawła w Drugim Liście do Tesaloniczan:

"Niech was nikt nie zwodzi żadnym sposobem: bo dzień Pański nie nadejdzie, jeśli pierwszej nie przyjdzie odstępstwo i nie będzie objawiony człowiek grzechu (...) tak, że usiądzie w świątyni Boga, okazując się jakby był Bogiem".

In Christo Jesu et Maria Immaculata,

Bp Mark A. Pivarunas CMRI

<https://cmri.org/articles-on-the-traditional-catholic-faith/the-infallibility-of-the-catholic-church/> ⁽¹⁾

Tłumaczył z języka angielskiego Mirosław Salawa

Przypisy:

- (1) Por. 1) Bp Mark A. Pivarunas CMRI, a) [Kościół katolicki i jurysdykcja.](#) b) [Sedewakantyzm.](#) c) [Odpowiedzi na zarzuty wobec stanowiska sedewakantystycznego.](#) d) [Vaticanum II "w świetle Tradycji"?](#) e) [O Przysiędze antymodernistycznej.](#) f) [Czasy ostateczne a fałszywy ekumenizm.](#) g) [Sede vacante. Rocznica śmierci papieża Piusa XII.](#) h) [Ocena spotkań w Asyżu w 1986 i 2011.](#) i) [Różnica między gorliwością misyjną świętego Patryka a duchem Vaticanum II.](#) j) [Błędy doktrynalne "Dignitatis humanae".](#) k) [Wizyta antypapieża Franciszka w USA i "Synod o rodzinie" \(2015\).](#) l) [Długotrwały wakans Stolicy Apostolskiej. List do Ks. Peek odnośnie stanowiska teologicznego Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej \(CMRI\).](#) m) [Papiestwo.](#)
- 2) "The Reign of Mary", a) [Stanowisko Teologiczne Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej \(CMRI\).](#) b) [Modernistyczny Kościół: Nawracanie żydów niekonieczne.](#)
- 3) Ks. Benedict Hughes CMRI, a) [Kult człowieka.](#) b) [Neopapież – fałszywy papież.](#) c) [Zaniechanie potępienia: Bergoglio zaniedbuje obowiązek potępienia zła.](#) d) [Sedewakantyzm: jedyny logiczny wniosek.](#) e) [Farsa Vaticanum II. Rzetelna ocena soboru po pięćdziesięciu latach.](#) f) [Nowa praktyka "dialogu". Duch apostołski zniszczony przez Vaticanum II.](#) g) [Pożegnalne słowa do swoich kapłanów. O spuściźnie Benedykta XVI.](#) h) [New Age, Nowa Religia.](#) i) [A on znowu swoje! Bergoglio wywołuje zgorszenie wśród katolików nonszalanckim podejściem do małżeństwa.](#) j) [Franciszek-Bergoglio znowu atakuje! Pokaz dwulicowości Vaticanum II.](#) k) [Największa ozdoba katolickiego kapłaństwa.](#) l) [Cała i nieskalana. Musimy zachować integralność wiary katolickiej.](#) m) [Korzenie problemów: Vigano dotyka źródła posoborowych błędów.](#) n) [Kult Czternastu Świętych Wspomożycieli.](#) o) [Moralne bankructwo modernistycznego neokościoła.](#) p) [Nieuniknione podziały na widoku publicznym. "Dobrzy funkcjonariusze" kontra "źli funkcjonariusze" w soborowym kościele.](#)

- 4) Ks. Noël Barbara, a) [Papieska nieomyślność a dzisiejszy kryzys w Kościele.](#) b) [Uderzające podobieństwo reform Pawła VI do reformy anglikańskiej 1549 roku.](#) c) [Katolicka Msza święta a Novus Ordo Missae. Czy NOM jest ważną mszą?](#)
- 5) Ks. Johannes Heyne, a) [Wolność zatracenia: Sprzeczność nauczania Vaticanum II z prawdziwą katolicką nauką.](#) b) [Ruch ekumeniczny: Czy Pius XII przyzwolił na ekumenizm?](#) c) [Gorliwość religijna.](#)
- 6) Ks. Anthony Cekada, a) [Tradycjoniści, nieomyślność i Papież.](#) b) [Czy ekskomunikowany kardynał może zostać wybrany na papieża?](#) c) [Bergoglio nie ma nic do stracenia... zatem sedewakantystyczna argumentacja musi się zmienić.](#)
- 7) Ks. Józef Stanisław Adamski SI, [Stanowisko papieża w Kościele Chrystusowym.](#)
- 8) Abp Antoni Szlagowski, a) [Papiestwo na przełomie dwóch wieków.](#) b) [Zasady modernistów \(modernistarum doctrina\).](#)
- 9) Ks. Ernest Jouin, [Papiestwo i masoneria.](#)
- 10) Ks. Antoni Krechowicki, a) [Errata historii co do Papiestwa w kolei wszystkich wieków. Studium krytyczne.](#) b) [Nieomyślność papieska w stosunku do historii i państwa.](#) c) [Skład Apostolski według Ewangelii i Ojców Kościoła.](#)
- 11) Akta i dekryty świętego powszechnego Soboru Watykańskiego (1870), [Pierwszy projekt Konstytucji dogmatycznej o Kościele Chrystusowym przedłożony Ojcom do rozpatrzenia.](#)
- 12) a) [Mały katechizm o Syllabusie.](#) b) [Mały katechizm o Nieomyślności Najwyższego Pasterza.](#)
- 13) Ks. Maciej Sieniatycki, a) [Apologetyka czyli dogmatyka fundamentalna.](#) b) [Zarys dogmatyki katolickiej.](#) c) [System modernistów.](#) d) [Modernistyczny Neokościół.](#)
- 14) Abp Walenty Zubizarreta OCD, [O modernizmie \(De modernismo\).](#)
- 15) Ks. Jacek Tylka SI, a) [Dogmatyka katolicka.](#) b) [Traktat o Kościele Chrystusowym.](#) c) [O obojętności, czyli indyferentyzmie w rzeczach religii.](#) d) [O własnościach religii.](#) e) [O cnotach heroiczych.](#)
- 16) [Uchwały i wyroki Świętego Soboru Watykańskiego za Piusa IX 1869-1870 zebranego krótko wyjaśnione, wraz z obszernym a prostym wykładem artykułu Wiary "O nieomyślnym nauczycielstwie Rzymskiego Papieża"](#) przez X. Dra Józefa Krukowskiego, profesora Uniwersytetu Jagiellońskiego.

(Przypisy i ilustracje od red. **Ultra montes**).

([HTM](#))

© **Ultra montes** (www.ultramontes.pl)

Cracovia MMXXI, Kraków 2021